

L'ALZINA DE CAMPANET

Voor kinderen van 4 tot 8 jaar
Geschreven door Asja Schalekamp met illustraties van Muriel ten Cate
Er zijn nog meer verhalen van Asja Schalekamp
Copyright: Asja Schalekamp 2011 en
digiboeken.org/Paraplu Producties, info@ [digiboeken.org](mailto:info@digiboeken.org)
Dit boek is beschikbaar als e-boek en binnenkort als luisterboek.
Bestelnummer: DBSP-EA0001 en als luisterboek: DBSP-LA0001

L'ALZINA DE CAMPANET

Fa molts d'anys l'illa de Mallorca estava poblada d'alzines, tot eren boscos d'aquests arbres mil·lenaris. Però poc a poc han anat desapareixent. I com ha estat? Us demanareu, doncs molt senzill: La gent necessitaven pastures pel bestiar i camps per sembrar arbres fruiters o patates, i darrerament molts d'incendis i la construcció conglomerada d'hotels i urbanitzacions han destrossat kilòmetres de boscos. Actualment queden ben poques alzines. Qualque petit bosc a la Serra de Tramuntana i para de contar. Una d'aquestes alzines que aconseguiren sobreviure, la més gran i vella de l'illa, creixia a Campanet a la vorera d'un camí que va de Campanet a Pollença. Era un arbre enorme, l'únic arbre que a l'estiu podia proporcionar ombra a un nombrós grup d'excursionistes. Tots els que venien pel camí, ja fossin parelletes de nuvis que anaven a fer un tomb, nens que hi jugaven o anaven al torrent, excursionistes, ancians que no tenien res més a fer, pastors que vigilaven el ramat, solitaris fent footing, poetes que buscaven inspiració o pintors que volien plasmar a un quadre el paisatge del vall de Sant Miquel, tothom es parava un ratet sota l'alzina a descansar i gaudir de la tranquil·litat del lloc.

D'aquesta manera havia succeït generació rere generació. L'alzina tenia més de tres-cents anys i havia vist molts canvis, des de veure passar els campaneters en carruatges i muntats a cavall, les romeries de cada any quan baixen a l'ermita de sant Miquel, el primer cotxe, també havia conegut el poble amb menys cases, els carrers de terra i pedres, els seus primers carrers asfaltats...

Avui en dia el camí també estava arreglat, malgrat que no hi havia molt trànsit. Els cap de setmanes si que hi passaven cotxes per anar a les petites cases que tenien al camp. Fins i tot els automobilistes no podien resistir la temptació de parar davant l'arbre, estiraven les cames o es prenien un refresc sota les seves nombroses branques. Com estava bastant a la vora del poble, els nens hi baixaven sovint a jugar al seu costat. L'alzina tenia les branques gruixudes i fortes, els nens s'hi pujaven i l'arbre es convertia en un avió, en un tren o en un castell. El tronc tenia un forat tan gran, que hi cabien cinc o sis nens drets. Tots l'estimaven molt i l'alzina es sentia força a gust amb tots els que la visitaven. Si, heu sentit bé. Es sentia a gust. Haveu de saber que els arbres sos essers vius, senten, pateixen, aprecien molt que tu li respectis, sobretot aquells arbres tan vells que han sentit passar els segles per les seves fulles.

Però un dia van venir uns senyors de ciutat, d'aquests que porten americanes i corbates fins i tot a l'estiu i que els fa suar però que mai s'ho treuen. Vingueren amb uns cotxes grans i negres, travessaren tot el poble i s'anaren directe pel camí que du a Pollença. No es pararen ni a prendre el cafè. La gent que els veia passar es pensaven que anaven a una d'aquelles finques tan grans a on els amos només venien un cop o dos a l'any. Però no, els dos luxosos cotxes es pararen just davant l'alzina. Sortiren cada un amb un maletí també negre a la ma. Començaren a contemplar el paisatge i a parlar entre ells. L'alzina movia les seves branques en senyal de benvinguda.

-Bon dia, ressonava la seva veu en forma de remor de fulles, podeu seure sota la meva ombra.

Però els homes no van seure. Assenyalaven el camí, anotaven en unes agendes electròniques, observaven l'alzina molt atentament i movien el cap seriosament. Després un d'ells pujà a un turonet que havia darrere l'arbre, mirà al seu voltant i cridà: -Crec que per aquí es la millor ubicació a on pot passar.

-Si, va afirmar l'altre home, seria convenient començar per Campanet i finalitzar a la cruïlla de Alcúdia, Pollença i Sa Pobla.

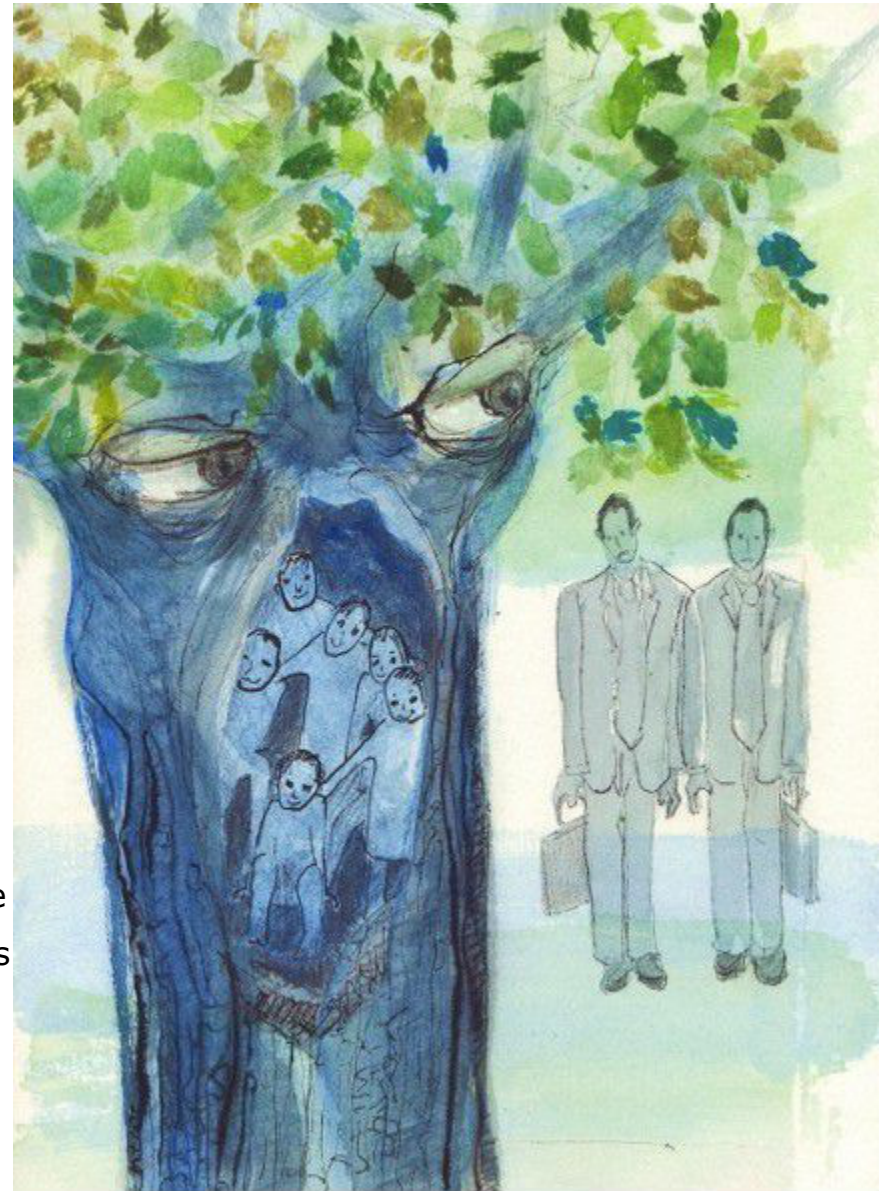
-Efectivament, això seria la primera etapa.

-I aquí a on ara som, una rotonda que anés a Moscarí, Campanet i Caimari.

Els homes continuaren apuntant en les seves agendes electròniques, donaren un darrer cop d'ull al lloc i es disposaren a marxar. Mentre tant l'alzina bellugava intranquil·la les seves branques més primes. Un sentiment de por li pujava per la sabia cap a munt. Per sort aquells senyors tan seriosos no restaren molt de temps més al seu costat.

Però mesos més tard vingué un altre grupet d'homes; no tan elegants ni tan seriosos com els primers, però també eren de la ciutat gran. Els seus cotxes eren més petits i conduïen ells mateixos. Es pararen davant l'alzina, van treure un aparell per mesurar distàncies i pujaren al turonet. L'arbre els saludà amb les seves branques però els homes comentaren:

-Sembla que s'està aixecant una mica de vent.

Mesuraren sobre el turonet, sota el turonet, al costat de l'alzina, vora el camí... Així estigueren unes dues hores, mesurar i apuntant en unes llibretes.

Després recolliren els aparells, es fumaren un cigarret deixant les burilles al peu de l'arbre. Això si, a la tornada es pararen a Campanet i es prengueren un cafè.

Mentre tant al poble, s'expandiren tot tipus de rumors. Uns deien que havien de construir una carretera entre Campanet i Pollença travessant tot el vall altres comentaven que farien una autopista fins a Alcúdia, altres deien que res d'autopistes, que això seria un camp de golf. Fins i tot n'havia un que anava dient que estaven construint un hotel de quatre estrelles i que tot el poble hi faria feina.

Els nens no feien cas dels comentaris dels adults, seguien anant pel camí que duia al vall de Sant Miquel i es pujaven a l'arbre més gran de Campanet i pot ser de Mallorca. L'alzina es va oblidar d'aquells homes desconeguts i seguia rient quan els nens s'enfilaven pel seu tronc i li feien pessigolles amb les seves sabates.

Va passar un any, i quan tots ja s'havien oblidat dels senyors de negre i dels que prenien mesures, aparegueren uns altres: eren molts, duïen màquines excavadores i altres eines. S'establiren a uns quants kilòmetres de l'alzina molt prop del poble i començaren a treballar amb molt de renou. Molt aviat els campaneters s'assabentaren del que estaven fent: una autovia que venia de Inca, passava per Campanet, per Pollença i per Alcúdia arribant fins el port d'Alcúdia. Res d'hotels ni camps de golf.

-Una autovia i quin horror, pensaren alguns.

-Una autovia que bé, pensaren altres, arribarem ràpids a la feina.

-Una autovia? Impossible, per quin motiu?

-Així podrem anar cada dia a la platja, opinaren uns.

-Per què? Si us passeu tot l'estiu al xalet de Pollença els contestaren uns altres.

Opinions hagueren per vendre i per regalar. Fins i tot uns quants pensaven en obrir un negoci al costat de l'autovia, un restaurant o una tenda d'artesanía.

-I araí va dir un, si en deu minuts son a Alcúdia, que els turistes es parin a Campanet, aquí tenim de tot.

Molts no estaven d'acord en que fessin l'autovia i intentaren de tot per parar l'obra, però en va. Opinaven que la illa era petita i que amb tant d'asfalt i construccions d'edificis, arribaria un dia que des d'un avió tan sols es veuria una taca grisa.

Passaren les setmanes i les obres avançaven ràpidament. I la veritat era que s'apropaven molt a on era l'alzina. Anaven tallant arbres, com ara ametllers, garrovers i oliveres. Tothom pensava que no arribarien a l'alzina.

Però una tarda calorós d'estiu, el primer dia de les vacances escolars, un grup de nens baixà com sempre a jugar al costat de l'alzina. Es dugueren una gran sorpresa: voltant l'arbre havien col·locat unes cintes que impedièn el pas. Uns homes estaven drets vora l'alzina amb una gran serra mecànica. Els nens sospitaren el pitjor i es volien aproximar.

-Ehi cridaren els treballadors, a on penseu que aneu?

-Torneu al poble, això es un lloc perillós, va dir un d'ells, hem de tallar aquest arbre.

Els nens es pararen en sec.

-Per què? Que us ha fet l'alzina? Demanaren.

Els homes van riure.

-Res, però per aquí ha de passar l'autovia i les màquines estan a punt d'arribar. L'arbre està destorbant.

-Ah noi, cridà tota la canalla a l'hora, aquesta alzina és del poble, no la podeu tallar així com si res.

-Au va, van dir els treballadors ja impacients, sortiu d'aquí.

I com els nens no es movien, els homes els empenyien allunyant-los del lloc precintat. L'arbre, quan ve veure el que estaven fent amb els seus amics, començà a moure amb molta d'energia les seves branques. Una pluja de fulles i glans caigueren damunt els caps dels obrers. Aquests miraren cap amunt.

-Ostres quina ventada de sobte, exclamaren.

Però les branques dels altres arbres no es movien per res, només era l'alzina que no deixava de bellugar les seves branques. Els nens aprofitaren el moment de desconcert dels treballadors per pujar-hi ràpidament a l'arbre.

Restaren seguts sobre les branques més gruixudes mirant amb desafiament cap a baix.

Quan el treballadors es donaren conte ja era massa tard.

-Ehii, cridaren, baixeu immediatament d'aquíi aquesta si que es bona.

-No , no volem baixar, no volem que talleu aquest arbre, cridaren.

L'alzina, molt contenta, començà de nou a moure les branques provocant una altre pluja de fulles i glans. Els treballadors s'apartaren de l'arbre.

-I ara que fem? Es demanaren, no podem tallar-lo amb els nens damunt.

-Pugem a l'arbre, va optar un d'ells.

Uns quants intentaren escalar pel tronc, però l'alzina es mogué tota ella d'esquerra a dreta i no els va deixar pujar.

-Aquest arbre està embruixatii cridaren.

Com es reien els nens veient que els homes s'allunyaven del lloc.

-Anem, digué un d'ells, parlarem amb el cap de l'obra. Aquí ja no podem fer res més. Demà ja no hi seran.

Però com havien començat les vacances d'estiu, tornaren al dia següent molt d'hora. Als pares els contaren que anirien d'excursió. La nit abans ja s'havien preparat uns entrepans, aigua i fruita. Pensaven que els pares, com son també adults, també volien tallar l'arbre, i com sempre anaven a corre-cuita, suposaven que ells desitjaven una autovia per arribar més d'hora a la feina.

Quina sorpresa es dugueren els treballadors quan a les vuit del matí, ja es trobaren una pila de criatures petites i grans al peu del tronc i altres pujats a les branques de l'alzina.

Cantimplores i motxilles penjaven de l'arbre com si fos la decoració d'una festa. Encara se'ls podia veure la són als ulls, alguns duien els dos mitjons de diferents colors, altres, amb les presses, s'havien posat les samarretes capgirats.

Els obrers es posaren les mans damunt el cap.

-Increïblei exclamaren, un altre cop aquests nens i ara duen provisions i reforçosii

Els homes no deixaven de flastomar i amenaçar-los , però l'únic que aconseguien era una pluja de fulles i glans.

Desesperats anaren a cercar el seu cap que estava prenent un cafè al poble. Sospirant va baixar a parlar amb els “okupas” d’arbres. Però quan va estar sota la desena de peuets que es bellugaven entre les branques, disposat a parlar seriosament amb els nens, l’alzina va deixar caure una gla ben grossa damunt la punta del seu nas. Molt empipat telefonà al seu cap, o sigui el cap del cap dels treballadors. Aquest va venir de la gran ciutat amb el batlle del poble.

Quan aparegué el batlle, els nens es posaren molt contents.

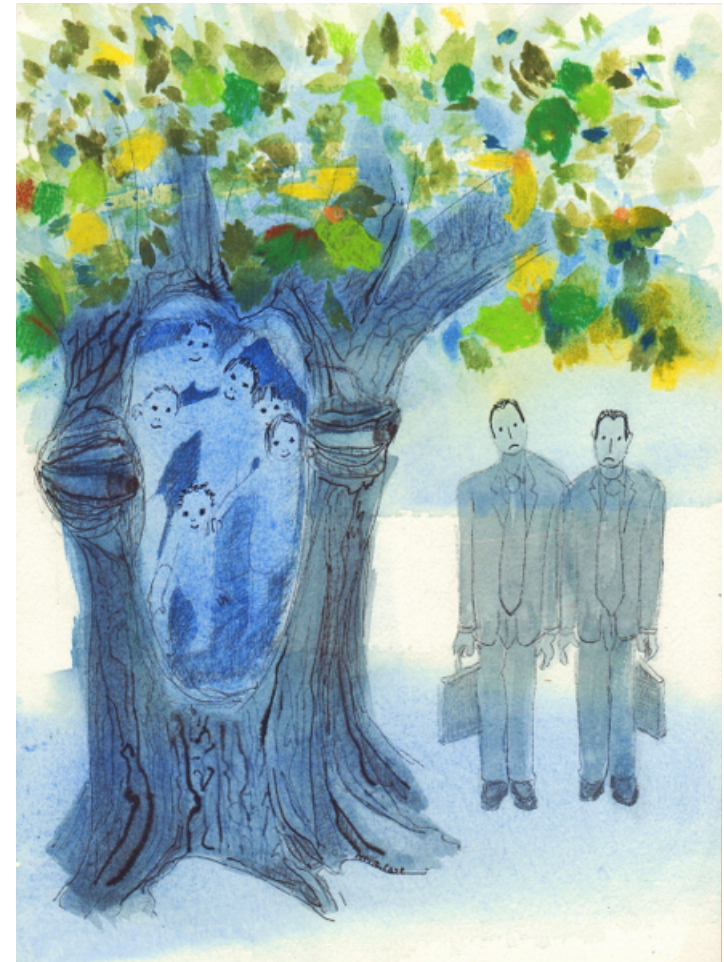
Pensaren que ell podria convèncer a aquests homes que no tallessin l’arbre. Però el batlle els hi va dir:

-Nens ho sento molt, però no puc fer res.

- Però vostè es el que mana en el poble i pot manar a aquests homes que sen vagin d’aquí i deixin en pau a l’alzina, cridaren els nens.

-Si pogués ho faria de veritat, però aquesta autovia l’han ordenada construir uns altres que manen molt més que jo i han comprat tot aquest territori i també l’arbre.

Els nens es miraren espantats; com es pot comprar un arbre que porta tants d’anys amb les seves arrels en aquesta terra? No era de tothom un arbre que creixia al costat d’un camí? Als nens els hi semblava tan increïble com pensar en comprar un núvol o els raigs del sol. Els seus pares compraven arbres per plantar-los al jardí i els cuidaven. Però aquests senyor el volien tallar i llençar a les escombraries.

-ja se que podem fer, cridà una nena petita. Podríem arreplegar tots els nostres estalvis i comprem l'alzina a aquests senyors i la plantem en mig de la plaça de Campanet.

-Siii cridà la canalla entusiasmada.

Els treballadors es posaren a riure. El batlle va somriure una mica nerviós.

-Això es impossible, l'arbre es massa vell, no sobreviuria va dir.

Mentre tant el cap del cap dels treballadors havien avisat als grans caps: els homes seriosos, vestits de negre i encorbatats. Aquests es presentaren amb els seus cotxes grans i luxosos conduïts pels seus respectius xofers.

Sortiren dels vehicles amb els seus maletins negres.

I també en poc temps tot el poble s'assabentà del que estava passant al vall. Els que pogueren s'afegiren al turiburi que s'estava armant voltant l'alzina i anaven informant pel mòbil de les novetats als campaneters que treballaven o als que s'havien quedat a casa.

L'alzina mai havia vist tanta de gent junta. Totes les mirades estaven clavades en l'arbre i en els nens i nenes escampats per les seves nombroses branques. Però quan els homes de negre baixaren dels cotxes, tots s'apartaren per deixar-los passar. Els homes seriosos arribaren al peu de l'alzina.

-Baixeu ara mateix, ordenaren molt enfadats. Esteu interrompent la feina i això ens costa..

.

Un dels homes va treure una calculadora i començà a calcular.

-...uns 2.267 euros per ser exactes.

Els nens es miraren, no entenien de xifres tan altes.

-I vosaltres qui sou? Demanà un nen.

- No us importa qui som, però tenim suficient poder per castigar a nens que no volen obeir.

-Vosaltres no ens podeu manar, observà una nena, només els nostres pares, els mestres i el nostre batlle.

-Ben dit, mormolaren fluixet alguns pares.

Els homes que volien manar es posaren vermells com tomàquets. Un d'ells va voler pujar pel tronc i agafà el peu d'un nen que començà a xisclar com un desesperat. Però l'alzina també estava ben empipada i amb una de les seves branques més baixes va enganxar els calçons del cap dels caps del cap dels treballadors i el va llançar el més amunt que va pogué . L'home caigué en mig del camí.

Els nens es compixaven de riure, fins i tot els treballadors no es podien aguantar les rialles. Tan sols els altres senyors amb americana i corbata no movien ni un múscul de la cara, tampoc es mogueren per anar a auxiliar el seu company. Els diferents caps de tot el projecte autovia anaren a corre-cuita i espantats a ajudar al seu cap superior. Aquest anava tan ple de pols que no es sabia si l'americana era negra o grisa.

-Ja us vaig avisar que aquest arbre era màgic, va dir un dels treballadors.

Des de llavors tothom que intentava apropar-se'n a l'alzina, era rebut amb una pluja de fulles i glans o l'enganxaven la roba amb les branques.

Al capvespre tot el poble era al vall tocant l'alzina. Tots estaven meravellats amb l'arbre que no es deixava tallar i recolzaven els seus fills, nebots o nets. La gent recordava anècdotes que havien succeït vora l'alzina: el primer petó sota les seves branques, la primera declaració d'amor, les primeres passes del petit, la primera caiguda del segon quan intentava pujar pel seu tronc, les reunions clandestines en temps de la guerra, quan el besavi del fuster va estar amagat damunt l'arbre durant tres nits alimentant-se de glans, el fill de can Xiulet que trucà els bombers perquè salvessin un gatet que s'havia enfilat a la darrera branca i no sabia baixar tot sòl...

En fi, podrien estar tota la nit contant històries. Els que estaven a favor de l'autovia ja no ho tenien tan clar. També els treballadors estaven commoguts i convençuts de que aquest arbre no s'hauria de tallar. Els homes seriosos, molt nerviosos i pensant que aquest problema era millor resoldre-ho al despatx, partiren amb els seus luxosos cotxes no sense abans amenaçar-los:

-Això no acabarà aquí, aviat vindran les màquines excavadores i arrasaran amb tot, arbres i nens.

Però ara els nens tenien el recolzament de tot el poble. El batlle va fer dur refrescos i berenar per a tothom i estigueren fins ben tard fent tertúlia i contant històries de l'alzina i altres arbres.

Els dies passaren i no es va presentar ningú per tallar l'arbre, però si vingueren molta de gent d'altres pobles i de la ciutat; també periodistes que volien saber per què els nens defensaven una alzina, i que tenia de particular aquest arbre. Els nens explicaren que tots els arbres eren importants: els arbres donaven fruits, llenya per fer foc, fusta pels mobles, amb les seves arrels protegien la terra de les inundacions, conservaven la humitat dels camps de cultiu, donaven ombra, eren els pulmons de la terra, albergaven ocells que també eren molt importants per l'agricultura perquè es menjaven els insectes que eren nocius per les plantes. I aquesta alzina en particular havia conviscut durant generacions amb els habitants de Campanet, a més d'haver viscut moltes històries sota les seves frondoses branques.

Però arribà el dia que aparegueren les màquines excavadores. Primer escoltaren un soroll espantós, un núvol de pols s'alçà cap el cel, la terra tremolava i també l'alzina. Més tard comparegueren, grans i grocs amb les seves pales que senyalaven amenaçadores cap a l'alzina i cap els nens. Començaren a cavar, els nens veien impotents com anaven caient garrovers, ametllers, oliveres...No es podia fer res per ells, però de l'alzina no es van moure. Poc a poc vengué molta de gent del poble i més tard els periodistes i la televisió. Filmaven i fotografiaven les màquines, l'alzina, els nens i la gent que s'anava apropant. Els periodistes i els corresponents de les diferents cadenes de televisió els feien preguntes. I com era d'esperar aparegueren els homes seriosos i elegantment vestits i darrera ells un exèrcit de policies. Tots els objectius de les càmeres apuntaren ara cap el nou grup que acabava d'arribar. I tot seguit un bombardeig de preguntes. Com sortirien d'aquest embolic? Però els homes elegants ja ho tenien tot previst:

-Senyors, respondrem totes les seves preguntes va dir un d'ells. Primer de tot us vull explicar que tota aquesta comèdia ha estat preparada pels nostres enemics que no volen que la illa prosperi, i per aquest motiu han utilitzat uns pobres nens innocents per fer-nos una mala propaganda. Els nens es miraren estorats. Què eren de mentiders aquests adults. Per què deien això si no era veritat?

-Eh senyors de negreii començaren a cridar, es mentida, hem estat nosaltres mateixos que hem pujat a l'arbre, ningú ens ha mandat que ho féssimii

Totes les càmeres es giraren a l'hora i enfocaren els nens i ara el seu torn per ser crivellats a preguntes. Però els nens anaven contestant amb calma i humor a totes les preguntes dels periodistes. L'alzina també estava alegre i movia les seves branques com si estigués ballant un bolero.

Els homes seriosos quan es van veure abandonats pels periodistes, començaren a donar crits i fer moviments estranys amb els braços per cridar l'atenció.

-Eh, no els escolteuii Només son uns marrecs malcriats. Tot ha estat un malentès.ii

Totes les càmeres es giraren cap a ells.

-L'autovia s'ha de construir va començà un d'ells amb veu ferma.

Un murmuri de protestes va fer que el cap dels caps del cap de treballadors no pogués continuar.

-Espereu, calieu un momentii cridà desesperat quan es va veure engrunat. Encara no he acabatii

Es va fer un petit silenci que el senyor elegant va aprofitar:

-S'han invertit molts de milions d'euros, el turisme es molt important per tots vosaltres, significa llocs de treball, diners, arribar a final de mes, comprar un cotxe nou, una casa, un televisor més modern, aquell viatge que tanta il·lusió us fa i moltes coses més.

Tots parlaven ara entre ells, aquesta cançoneta ja la sabien, promeses i més promeses. Però, i l'alzina?

Els homes de negre es miraren entre ells, consultaren les seves agendes electròniques, parlaren una estona i van fer que sí amb el cap.

-Escolteu tots i No era realment la nostra intenció de tallar aquesta alzina tan apreciada per vosaltres...

Un rosari de protestes va interrompre el discurs del senyor elegant.

-Què diu aquest i

-Mentiders i

-Això es increïble i

-Ssst, silenci i Us volem anunciar una cosa molt important i cridaren ara els homes de negre alhora. Volem fer una excepció amb aquesta alzina tan maca. Hem pensat que construirem una rotonda voltant l'arbre i deixarem l'arbre a on està ara.

Es va fer un silenci, ni tan sols s'escoltaven els ocells ni el remor de les fulles de l'alzina.

-Que deixarem viure l'alzina, que no la tallarem i continuaren dient com per assegurar-se'n de que els campaneters ho havien escoltat.

- Visca i cridaren alguns tímidament.

Però també es sentiren xiulets de desaprovació i els nens es quedaren sense dir res. No sabien si estar contents o no. Una rotonda? No ho entenien molt bé. Però l'alzina es salvaria.

Els pares ja impacients i cansats de veure els seus fills tot el dia penjats a les branques com moneies, reclamaven als nens que baixessin de l'arbre.

-Au nens anem, ja heu aconseguit el que volíeu. Ja li podeu estar agraïts a aquells senyors. Que passa? No esteu contents?

-Si es veritat, digué una nena, la nostra alzina seguirà viva, això es el més important, no?

-Béii cridaren ara tots mentre baixaven de l'arbre.

I ja en terra abraçaren el gruixat tronc de l'alzina. Aquesta bellugava les seves branques molt contenta.

Les obres de l'autovia van seguir el seu curs però amb la atenta supervisió dels nens. Hi anaven cada dia per veure si complien amb les seves promeses i que no fessin cap mal a l'alzina.

Arribà el dia de la inauguració de l'autovia. Vingueren tots els polítics, els homes de les americanes negres, uns quants campaneters i els nens que no es volien separar de l'arbre. La gran foto de les portades dels diaris no va ser del president tallant la cinta, sinó la imatge de l'alzina i un munt de nens voltant seu i pujats a les branques.

Però després l'alzina es va quedar tota sola en un petit tros de terra que havien decorat amb quatre matolls i unes quantes flors, en mig d'una cruïlla de carreteres per on passaven els cotxes. Els nens anaven a visitar-la quan podien, però ja no era el mateix. Els pares no volien que travessessin la rotonda tots sols, era massa perillós. Ni tan sols quan aconseguiren que els posessin un pas de vianants.

L'alzina tampoc estava molt contenta. S'omplia de pols, cada vegada perdia més fulles i el soroll de l'autovia que passava molt prop no la deixava descansar. Semblava envellir ràpidament. Els nens es donaren conta.

-Crec, va dir un nen, que nosaltres hem perdut i ells han guanyat. Els homes de negre sabien que això passaria. Tots restaren tristos i pensatius recolzats contra el tronc que seguia gruixat i dret. L'alzina també estava trista i deixava caure les seves branques sense força. Els ocells ja no venien a fer els seus nius, tan sols els nens aprofitaven la seva ombra en dies calorosos, cap parella es feia petonets sota les seves branques, els ciclistes ja no es paraven a descansar voltant l'arbre ni els excursionistes esmorzaven recolzats contra el immens tronc de l'arbre.

Però un dia l'arbre es va donar compte que no havia perdut la batalla, i tant que no. Ella sentia que la seva mort estava molt propera i quan els vingueren un dia a veure-la, intentà cridar la seva atenció. Els fregava amb les branques i contínuament deixava caure glans sobre els seus caps.

-Què li passa? Es preguntaren.

-Sembla que ens vol dir alguna cosa va dir una nena, calleu, escoltem.

Els nens restaren silenciosos i amb els ulls tancats. De sobte escoltaren un remor de fulles i branques que traduïen de la següent manera:

. Nens i nenes, no hem perdut, escolteu: Aviat només serviré per a llenya, però seguiré vivint si feu el que jo us digui. Mireu al vostre voltant en terra. Què veieu?

Els nens obriren els ulls i començaren a mirar per on havia dit l'alzina.

-Eii exclamà una nena, mireu.

La nena senyalà una petita planta que creixia tocant el tronc.

-Aquí n'hi ha més, digué un nen.

-Què son?

-Sembren petites alzines, alzines nadons.

-Si, va dir l'arbre, son petites alzines que neixen de les glans que cauen a terra. Agafeu-les totes, però aneu en conte de no fer malbé les arrels i planteu-les en indrets que no hi arribin carreteres ni edificacions. I quan m'hagi secat podeu fer mobles o artesanía i tindreu un record meu.

Els nens la miraren compungits. Els agradava la idea de plantar alzines noves, seria com si l'alzina es multipliqués en una dotzena més d'arbres, però això de convertir-la en mobles...

-Tinc una idea millor exclamà un nen. Et deixarem a on ets i et penjarem un cartell molt gros que digui: "Perquè vosaltres pugueu conduir per aquesta carretera i arribar més d'hora al vostre lloc de destí, han desaparegut molts arbres com aquesta alzina"

-Bona idea cridaren tots, potser servirà pel futur.

Això feren. Amb l'ajuda dels seus pares, tiets i avis plantaren moltes de petites alzines a la muntanya i també als terrenys que podien tenir els campaneters. També sembraren glans als testos per més tard trasplantar-los. A l'alzina li penjaren un preciós cartell amb les lletres ben grosses i que es pogués veure des de l'autovia.

Les petites alzines creixien i creixien perquè d'aquí molts anys ser fortes i grans com la vella alzina de Campanet. I potser en un futur altres nens jugaran en mig de les branques dels arbres, els enamorats es declararan el seu amor recolzats contra el seus troncs i un fatigat ciclista es seurà a descansar sota la seva meravellosa ombra.

Mallorca, 2011

Si te ha gustado este cuento, agradeceríamos una pequeña donación, para que así podamos elaborar más cuentos: www.digiboeken.org

KNAB: NL96 KNAB 0736 2884 14 BIC: KNABNL2H

Copyrights: Asja Olga Schalekamp 2011-2015 y digiboeken.org